

Sygn. akt II PK 243/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa T. K.

przeciwko U. [...] w W.

o przywrócenie warunków płacowych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 maja 2016 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 10 lutego 2015 r., sygn. akt XXI Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 10 lutego 2015 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 10 lutego 2014 r. oddalającego powództwo T.K. przeciwko U. [...] w W. o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia zmieniającego.

Wyrok Sądu Okręgowego w W. powód zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie art. 5 k.p. w zw. z art. 9 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej oraz art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej.

Zdaniem pełnomocnika skarżącego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego

dotyczącego określenia „zakresu wiązania norm Kodeksu pracy w sytuacji, gdy znaczna części instytucji prawa pracy regulowana jest w ramach tzw. pragmatyk służbowych”. Wyjaśnienia wymaga, czy art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej reguluje instytucję przeniesienia w sposób wyczerpujący, wyłączając tym samym instytucję ochrony przedemerytalnej wobec całej grupy pracowników – urzędników korpusu służby cywilnej, a w związku z tym czy ochrona przedemerytalna wynikająca z art. 39 k.p. ma zastosowanie w odniesieniu do przeniesienia dokonanego w trybie art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej. Ponadto, występuje potrzeba ustalenia czy instytucja przeniesienia, o której mowa w art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej rodzi w sferze praw i obowiązków pracowniczych skutki tożsame z instytucją wypowiedzenia zmieniającego warunki płacy, uregulowaną w ramach przepisów Kodeksu pracy. Jednocześnie powstaje wątpliwość, co do samego zakresu ochrony przedemerytalnej przewidzianej w art. 39 k.p., w przypadku zastosowania instytucji określonej w art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej. Istotnym, zdaniem pełnomocnika skarżącego, jest wyjaśnienie, czy odpowiednie stosowanie art. 39 k.p. w stosunku do wyższego urzędnika służby cywilnej jest wyłączone w ogóle, czy też ochrona przedemerytalna uniemożliwia pracodawcy jedynie mniej korzystne ukształtowanie wynagrodzenia za pracę.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik pozwanego wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Jeżeli okoliczności te nie zachodzą, Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., uprawniony jest do wydania postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik skarżącego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej opiera na potrzebie rozstrzygnięcia jego zdaniem istotnych zagadnień prawnych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wyjaśniano, że istotne zagadnienie prawne, jeżeli miałoby stanowić przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w myśl art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinno występować w rozpoznawanej sprawie; nie można rozpatrywać kwestii prawnej oderwanej od wyjaśnionego w sprawie stanu faktycznego, w szczególności gdy w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.) – por. postanowienia SN z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z 3 listopada 2010 r., III UK 56/10, LEX nr 1607502. Twierdzenie o występowaniu istotnego, a więc mającego znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie SN z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Kwestie prawne wskazane przez pełnomocnika skarżącego nie spełniają powyższych warunków. Należy zauważyć, że Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok oparł na ustaleniu, że powód w chwili przeniesienia na stanowisko radcy prawnego Prezesa U. [...] w Biurze – [X] w trybie art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej był mianowanym urzędnikiem służby cywilnej, a więc był zatrudniony na podstawie mianowania, a nie umowy o pracę. Ustalenie to, niekwestionowane przez skarżącego, wpływa na ocenę istotności zagadnień prawnych przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Po pierwsze, należy zauważyć, powołując się na stanowisko wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że zastosowanie art. 39 k.p. nie ma zakresu wykraczającego poza umowę o pracę, z czego wynika, że nie obejmuje

pracowników zatrudnionych na podstawie mianowana (por. wyroki SN z 2 sierpnia 2012 r., II PK 3/12, LEX nr 1232774 dotyczący mianowanych nauczycieli, czy wyrok SN z 2 października 2013 r., II PK 12/13, OSNP 2014 nr 6, poz. 83 dotyczący mianowanego pracownika samorządowego). Po drugie, że instytucja wypowiedzenia zmieniającego dotyczy pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę, a nie pracowników zatrudnionych na podstawie mianowania (zob. uzasadnienie wyroku SN z 28 października 2014 r., I PK 52/14, OSNP 2016 nr 3, poz. 31 oraz powołane tam orzeczenia, a także głosę A. Dubowik do wyroków SN z 19 stycznia 1998 r., I PKN 480/97 oraz z 20 maja 1998 r., I PKN 134/98, OSP 1999 nr 12, poz. 209; ponadto por. wyroki SN z 23 lutego 1999 r., I PKN 595/98, OSNAPIUS 2000 nr 8, poz. 300 oraz z 8 lipca 2015 r., II PK 11/15, LEX nr 1938681 - w zakresie dotyczącym nauczyciela zatrudnionego na podstawie mianowania; czy wyrok SN z 12 marca 2010 r., II PK 276/09, LEX nr 602246 dotyczący zmiany treści stosunku pracy mianowanych urzędników służby cywilnej w okresie obowiązywania ustawy z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej). Pełnomocnik skarżącego nie przedstawił żadnych argumentów prawnych za zmianą powyższych stanowisk, przy uwzględnieniu ustalonego w tej sprawie stanu faktycznego.

Z powyższych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c., uwzględniając § 11 ust. 1 pkt 1 w zw. § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), oraz art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.